

Joe Ballarini

Ghidul unei dădace pentru

VÂNĂTOAREA DE MONȘTRI

ILUSTRAȚII DE VIVIENNE TO

Traducere din limba engleză de

ANTONIA GÎRMACEA

CORINT JUNIOR

*Pentru soția mea
și pentru fiecare copil care se teme de ceea
ce se ascunde sub pat.*

*Ca să știi și tu: faptul că te ascunzi sub
pătură nu-i împiedică pe monștri să te mănânce.
De fapt, acest lucru te face să arăți ca un
rulou delicios și gustos.
Nu știai asta, nu-i așa?*

*Vezi?
Această carte e pentru tine.*

ÎNCEPUTUL

— ”Șșș, puiul meu, nu rosti nimic.”
Fetița de patru ani se trezi sub pătura ei matlasată. Înlemni, ascultând cu ochi mari. Prin fan-tele ușii închise a dulapului se auzea o melodie ciudată și gravă.

— „Tata-ți va cumpăra un pitic.”

Nu mai auzise până atunci acea voce guturală, dar deja știa că nu mai voia să o audă vreodată.

Ușa dulapului se deschise cu un scârțâit, iar pumnii fetei se încleștară în jurul ursulețului de pluș, aproape strangulându-l.

— Nu sunt o lașă, nu sunt o lașă, șopti ea pe sub plapumă.

Închise ochii și își dori ca ororile nevăzute să dis-pară. Liniștea se așternu peste cameră. Șoptitul dispăru.

Își scoase capul de sub plapumă. Ușa dulapului era întredeschisă.

Nu-i plăcea să fie *întredeschisă*. Trebuia să o în-chidă. Acum.

Trase aer în piept, se dădu jos din pat și păși desculță de-a lungul covorului spre dulapul ei întunecat și deschis.

Atunci observă mirosul. O combinație de noroi, ouă stricate și o mie de râgâieli. Șosetele ei miroseau urât uneori, dar niciodată *atât* de urât.

Hainele atârinate foșniră ușor. Puloverele ei se dădură la o parte. O mână palidă se strecură din adâncuri, împiedicând ușa să se închidă. O siluetă ieși din dulap precum un actor care pășește pe scenă din culise.

— Bună, fetițo! rosti silueta, zâmbind.

De frică, picioarele fetei prinseră rădăcini în podea. Se uită la craniul zbârcit al bărbatului. Jacheta lui elegantă era acoperită cu funingine și cenușă de cadavre.

— Trezește-te! șopti fata, ca pentru sine. Trezește-te!

Monstrul culese un gândac din șuvițele lui de păr care-i curgeau peste umeri și îl mâncă de parcă ar fi fost floricele de porumb acoperite cu caramel.

— Crezi că ție ți-e frică? rosti bărbatul. Am stat aici toată noaptea, înconjurat de acest îngrozitor stil vestimentar pe care-l ai, așteptând să mergi la culcare. Ești o ființă oribilă și urât mirositoare.

Făcu un pas spre ea și fata văzu că bărbatul avea picioare maro păroase, copite și o coadă bifurcată.

— Știi cine sunt? o întrebă bărbatul, punându-și mâinile-n șold. Ce vorbesc aici? *Bineînțeles că știi*. Toți copiii știu cine sunt.

Pe chipul hidos îi apăru un rânjet arogant. Bucăți de insectă pe jumătate mestecată atârnavu dintre colții săi de culoarea muștarului.

— Ma-ma-ma..., se bâlbâi fetița.

— Ma-ma-mami nu te poate auzi, draga mea. A ieșit în oraș cu tati. „Deci șșș, puiul meu, nu plânge...”, cântă creatura în continuare.

Ochii îi sclipiră cu pete aurii. Era ca și cum ai zări Calea Lactee reflectată în valurile oceanului.

Ochii fetiței se închiseră. Se legănă în picioare, adormită instantaneu, și căzu într-un sac mare din pânză pe care bărbatul îl scosese de la spate. Legă capătul cu o panglică roșie și lungă.

— Gata, rânji el.

La capătul holului, Veronica Preston, o dădacă de șaisprezece ani, stătea întinsă pe canapea, vorbind la telefon cu prietenul ei, Todd.

— Nu pot ajunge, Todd. Lucrez ca dădacă azi.

Veronica chicoti, trăgând absent de tivul ros al blugilor ei.

— Și nuuu, nu poți veni aici. Așa că nici nu încerca, *șmechere*.

Todd încerca să se gândească la un răspuns inteligent, când Veronica auzi o bufnitură la capătul holului.

— Puștoaico? strigă ea. Ești trează?

Sunetul vag al unui obiect târât de-a lungul podelei se opri brusc. Veronica închise telefonul în

timp ce Todd o întreba la ce oră vor ajunge acasă părinții fetei.

Dădaca închise caietul cu spirală albastră din poală și îl așeză lângă ghiozdanul ei portocaliu și ponosit. Se furișă de-a lungul holului întunecat spre dormitorul fetei și deschise încet ușa.

— Puștoaico? șopti ea.

În întuneric, Veronica zări o umflătură zvârcolindu-se sub așternuturi. Se întinse și dădu pătura la o parte.

— Îmi citești o poveste de culcare? gănguri față zâmbitoare cu ochi de șarpe.

Dădaca țipă. Monstrul țâșni din pat, dând așternuturile la o parte într-un mod dramatic.

— O, da! Țipătul e cea mai înaltă formă de laudă, cântă demonul cu copite.

Ghearele sale țintiră spre coada împletită a adolescentei în timp ce aceasta fugi de-a lungul holului până în bucătărie, trântindu-i ușa în față. Creatura deschise ușa cu un șut și văzu că bucătăria era goală.

— Ești o șoricuță rapidă, nu-i așa? Unde ești, șoricuțo? strigă după ea cu un ton jucăuș.

În timp ce monstrul adulmeca aerul din bucătărie, Veronica își ținu respirația și se târi după o canapea. Se ascunse în timp ce creatura păși încet în camera de zi, copitele sale negre și grele tropăind de-a lungul covorului, urmate de o coadă furioasă și unduită.

Ghiozdanul ei. Avea nevoie de ghiozdanul ei. Când monstrul se îndepărtă de canapea, tânăra se întinse și pipăi pernele maro. Mâna lui o apucă de încheietură și o strânse cu o putere incredibilă.

— Nu cred că am făcut cunoștință cum se cuvine, îi zise el zâmbind. Numele meu e Marele Păpușar. Cunoscut de mulți ca Omul Negru.

Marele Păpușar rosti aceste cuvinte cu încrederea unui monstru care trăia de mii de ani și văzuse numeroase suflete lipsite de apărare tremurând în prezența lui.

Dădaca însă avu o reacție mai diferită.

— Mă bucur să te cunosc! spuse ea. Sunt dădaca. Iar tu nu vei răpi acest copil!

Omul Negru clipi derutat preț de o clipă. Acesta ar fi trebuit să fie momentul când ea urma să țipe terorizată. Veronica ținea două pumnale egiptene vechi cu smaralde pe plăsele. Apoi se întinse spre el.

Veronica se feri și îl atacă. Monstrul îi fentă loviturile și o atacă la rândul său cu unghiile lui lungi și murdare. Se luptară de-a lungul camerei de zi: gheară, copită, coadă șfichiuitoare împotriva a două săbii și o coadă de cal.

Zâmbetul Omului Negru îi ridică Veronicăi părul de la ceafă. Coada lui țâșni și se încolăci în jurul gâtului ei. Veronica se îneacă. Creatura o trase mai aproape. Respirația umedă și putredă îi sufla peste obrazul fetei.

— De mii de ani m-am ospătat cu specia voastră, îi spuse el. Sunt fiorul ce-ți cutremură spinarea. Coșmarul care te trezește țipând. Sunt, de asemenea, și un gentleman, dar nimănui nu pare să-i pese de acest lucru.

Dădaca se chinuia să respire. Coada aspră se încolăcea și mai tare în jurul gâtului ei cu forța unui boa constrictor. Cu traheea strivită, Veronica simțea cum i se face fața mov. Cu fiecare respirație șuierătoare, fata încerca să se îndepărteze de el.

— Ahaaa! Mirosul dulce al fricii, șopti creatura.

Fata își încleștă maxilarul și îi dădu un pumn în abdomen. Nori de praf țâșniră precum o adiere din jacheta lui neagră. Creatura înghiți anevoie și căzu. Fata îi descolăci coada întortocheată din jurul gâtului și se îndepărtă de el precum o dansatoare profesionistă de tango care face piruete de-a lungul ringului de dans.

Sclipiri de metal țâșniră din mâinile ei.

Marele Păpușar evită cuțitele zburătoare și deja țâțâia din dinți dezamăgit când lamele se izbiră de perețele de lângă capul său.

— Pumnale de argint? Serious? oftă el. Arăt ca un vârcolac? Amatoareo!

Se îndreptă spre ea. Fata fugi din calea lui, își înșfăcă ghiozdanul și sări de pe canapea ca de pe o trambulină. Se aruncă de pe geam în curtea din spate.

Omul Negru o urmă cu o săritură iute.

Veronica se împletici pe gazon, aterizând incomod pe partea dreaptă. O durere ascuțită îi străfulgeră brațul pe măsură ce cotrobăia prin ghiozdan. Găsi fiola strălucitoare și se apucă să o desfacă repede.

Copitele negre se trântiră pe pământ în fața sa. Marele Păpușar se înălță deasupra ei și o ținu nemișcată la pământ, apăsându-i spatele cu o copită despicate.

— Nu ai ascultat tocmai acum câteva clipe discursul meu despre ce creatură complet genială, grozavă și magică sunt?

Țintuită pe iarbă, Veronică se chinui să se uite în direcția creaturii.

— De fapt, am ascultat. De aceea am venit pregătită.

În timp ce monstrul se opri să cugete asupra afirmației, Veronica se rostogoli de sub copita lui și își roti brațul în cerc. Omul Negru văzu că dădaca desenase pe pământ un cerc din pulbere albastră strălucitoare, iar el se afla fix în interiorul lui.

— Țsta e cumva...?

— Cercul Focului Ceresc? Singura ta slăbiciune? Cred că da, răspunse ea cu un zâmbet.

Aprinse un chibrit și se rostogoli pe măsură ce pulberea luă foc cu scânteii amețitoare. O tornadă de flăcări diafane albastre precum safirul îl înconjurară ca o spirală pe monstrul cu copite despicate, ținându-l captiv în interiorul vortexului macabru.

Marele Păpușar lovi cu pumnii în peretele strălucitor și supranatural.

— Nu îl poți ucide pe Omul Negru, dădaco! o avertiză el.

Zâmbetul larg al Veronicăi strălucea în valurile unduitoare de propan ce-i separau. Tornada fermecată se rotea mai repede în jurul Marelui Păpușar, ridicându-l de pe pământ.

— Mă... mă voi întoarce! urlă el. Iar tu nu vei putea să o *protejezi!*

Veronica urmărea cum Cercul Focului Ceresc se înălța spre cer, transformându-se într-o pâlnie de lumină. Cu un șuier slab, vortexul dispăru în norii întunecați. O briză răcoroasă suflă prin iarbă. Dădaca se uită de-a lungul curții suburbane, asigurându-se că nu erau martori. Era *atât de plictisitor* să dai explicații vecinilor!

Era ora unsprezece și jumătate, într-o noapte răcoroasă din Rhode Island. Toți oamenii din această parte adormită a orașului erau cel mai probabil în pat.

Dădaca vârî mâna în ghiozdan după un baton Luna și făcu o grimasă. Își luxase, daca nu chiar fracturase ceva la umărul stâng.

Epuizată, se întoarse în casă pentru a o duce pe fetiță la culcare.

— Șșș, e doar un coșmar, îi șopti ea, liniștind-o cu voce blândă, ca să o adoarmă.

În timp ce copila se ghemui cu nasul în perna sa, Veronica inspectă sacul din pânză al Omului Negru. Din fericire, era gol. Nu avea cum să mai facă față altor copii în seara asta. Înghesui sacul aspru în ghiozdan, apoi își scoase caietul albastru și se tolăni pe canapea.

În caiet, în jurul unui desen al monstruosului Om Negru, se găseau niște notițe elaborate. Unul din mesaje, încercuit cu roșu, zicea:

Posibile slăbiciuni: pumnalele din argint. Focul Ceres.

Pe unul din ultimele spații libere, fata îngrămădi următoarele cuvinte:

Pumnalele de argint NU SUNT OK. Focul Ceres VICTORIE MARE.

Încuietoearea de la ușa din față se deschise, iar părinții fetei intrară cu expresia triumfală a doi adulți care tocmai consumaseră o cină relativ gustoasă fără întreruperile unui țânc.

— Scuze c-am întârziat! Cum s-a purtat? întrebă femeia.

— A fost cea mai cuminte, îi asigură Veronica, zâmbindu-le amabil.

În timp ce părinții își dădeau jos hainele greoaie, dădaca văzu cu coada ochiului două pumnale din argint înfipite în perete.

— Am citit o poveste, le spuse, furișându-se spre cuțitele sale. A adormit. Mi-am făcut temele la algebră. Destul de liniștit.

Tatăl fetei închise ușa dulapului din hol și zâmbi.

— Te duc acasă cu mașina.

Cu mâinile la spate, Veronica scoase cele două cuțite din perete și le strecură în ghiozdan înainte de a-l urma pe tată afară, la mașină.

Dacă părinții s-ar fi uitat în ghiozdanul mare, tocit și portocaliu, marca JanSport, al Veronicăi, aceștia ar fi văzut că nu era plin cu manuale școlare și bilete pentru prieteni, ci mai degrabă cu arme exotice, ciobul unui cristal fermecat, zece fiole cu poțiuni mistice, toate aranjate în ordine alfabetică, și caietul albastru cu spirală. Pe copertă erau scrise cuvintele:

Ghidul unei dădace pentru
**VÂNĂTOAREA
DE MONSTRI**

Briza rece de toamnă îmi răsucea părul roșcat și creț în față în timp ce alergam pe lângă dovlecii cu zâmbete cioplite.

— Bineînțeles că ți-ai uitat elasticul de păr, Kelly! am mormăit în sinea mea.

Mi-am vârât părul sub eșarfa albă și i-am legat strâns capetele sub bărbie, ceea ce mă făcea să arăt ca un personaj de desene animate pe care-l doare mă-seaua. Nu-mi păsa. Problema părului era acum sub control.

Însă blestematul de autobuz galben deja se îndepărta de colț huruind.

— Oprește-te! am strigat, fugind după acesta, dând din brațe. Larry! Te rog!

Autobuzul s-a oprit și ușa s-a deschis brusc. Un râset răgușit de fumător m-a întâmpinat în timp ce am urcat în fugă scările, gâfâind.

— Arătai ca și cum ți-ar prinde bine efortul, a spus Larry, Șoferul de Autobuz Știrb.

Amuzant.

Autobuzul a înaintat zgomotos de-a lungul străzii reci din suburbie, depășind cinematograful dărăpănat ce rula toată noaptea de Halloween filme horror din anii '80. M-am prăbușit în scaunul din piele artificială de lângă prietena mea cea mai bună, Tammy Alvaro.

— Ar putea fi mai rău, a spus Tammy.

S-a aplecat într-o parte și mi-a arătat o gumă de mestecat fosforescentă și strălucitoare lipită de fundul ei.

— M-am așezat pe guma mea, a recunoscut.

— O, nu, Tam! Mi-am acoperit gura și am râs. Hai să facem schimb de locuri.

— Ce rost are? a oftat ea. Dacă întreabă cineva, voi spune doar că am mâncat un extraterestru și-am făcut pe mine.

Toți cred că Tammy vorbește în șoaptă pentru că este prea timidă, dar, de fapt, o face deoarece spune ceva amuzant și nu vrea să jignească pe cineva. Așa că, în timp ce toți o cred discretă și sfioasă, în realitate este o comediană dezlănțuită în corpul unui șoricel de treisprezece ani.

— Unde ți-e costumul, K-Ferg? m-a întrebat.

— Îl port deja. Se numește „disperare”.

Am întins mâna în ghiozdan și am scos caietul pe care scria „FOND DE TABĂRĂ”. În interior se aflau numărătoare de bani și o broșură colorată a Taberei Miskatonic. Imaginile cu cabane și cai m-au condus imediat spre un loc fericit.

Tabăra Miskatonic.

Magica Tabără Miskatonic.

Am auzit pentru prima dată de „Marea Tabără Misky” de la Deanna. OK, Deanna nu mi-a spus *direct*. Am auzit-o vorbind cu Haita Prințeselor în timpul prânzului despre un loc incredibil pe care îl vizitase într-o vară. Făcuse echitație și sărutase un băiat și câștigase concursul de talente al taberei. Programul taberei inclusese chiar și mers la plajă. *Cât de grozav sună asta?*

Deanna a spus că Tabăra Miskatonic a fost locul unde „și-a descoperit esența”. A spus acest lucru în timp ce inhala adânc prin nări, ca și cum ar fi mirosit amintirea pinilor. Sau poate că avea nevoie să inhaleze mai mult oxigen pentru a-și elibera creierul copleșit de toate emoțiile mature și adânci ce treceau prin el.

Site-ul Taberei Miskatonic m-a hipnotizat cu imagini cu lacuri luxuriante, câmpuri, grajduri și adolescenți fabuloși urmând cursuri de artă și meșteșuguri. Mi-am imaginat cum navigam cu tiroliana prin copacii veșnic verzi, călăream un ponei numit Libertate și schimbam cele mai profunde și

sincere secrete cu colegele de cameră în timp ce împleteam brățări de prietenie.

Apoi, după ce avea să se sfârșească vara, după ce îmi „găseam esența” (oriunde s-ar fi ascuns), plănuiam să-mi fac debutul triumfător pe holurile încâpătoare ale Liceului Willow Brook ca un boboc proaspăt sosit. Acolo, cu bărbia mea bronzată ținută sus și cu spiritul meu dând pe-afară de înțelepciune lumească, nu aveam să mai fiu Kelly, Roșcata Scundă și Invizibilă. Din acel moment, aș fi fost cunoscută drept Kelly Adolescenta, care se lepădase de cătușele obscurității din clasa a opta și se transformase în cea mai grozavă elevă de clasa a noua din Rhode Island. Totul datorită Taberei Miskatonic.

Și, ca fapt divers, *nu voiam să fiu Deanna*. Voiam să fiu eu – dar versiunea mai grozavă. Credeam că o experiență unică în acea tabără m-ar fi ajutat să îmi ating acele țeluri.

Însă te costă patru mii de dolari să mergi la Marea Tabără Misky pentru o vară.

Patru mii de dolari e mult bănet pentru o fată de treisprezece ani. Mai ales una care nu poate să le ceară bani părinților, pentru că nu sunt putred de bogați. Însă eu, Kelly Page Ferguson, am muncit și am economisit *3 000 de dolari și 32 de cenți*, care sunt puși deoparte în banca Economii De-o Viață din dulapul meu.

Mai aveam nevoie de 999,68 de dolari și avusesem deja toate slujbele pe care le poate avea un adolescent

înainte să se implice Protecția Copilului. Nu mint. Vara trecută am fost patroana propriului stand de limonadă. În toamnă am fost curățătoare profesionistă de streșini și vice-președinte al aranjatului cumpărăturilor în pungi la Foodtime. În iarnă am fost director al curățatului zăpezii. În primăvară am fost comandantul tunsului ierbii. Iar în vara aceasta am fost paznic-șef (adică taxator) la Mulligan Pizza & Golf.

Dacă aveam să mă încadrez în termenul limită și să merg în tabără vara următoare, trebuia să fac plata la sfârșitul lui noiembrie pentru a-mi rezerva locul în Camera C.

Aveam nevoie cât mai repede de o nouă slujbă.

Tammy a trântit o palmă peste pagina caietului meu.

— Știi slujba perfectă pentru tine! a exclamat. Să faci pe dădaca.

Am mângâiat barba invizibilă de pe fața mea, ca un vrăjitor înțelept ce-și evaluează opțiunile.

— Uite care-i problema, am spus. Nu prea îmi plac copiii. Iar ei nu prea mă plac pe mine.

— Oooo! Copiii sunt așa de adorabili!

M-am strâmbat ca și cum aș fi devorat o pungă de jeleuri acrișoare.

— Ai interacționat vreodată cu un copil? am întrebat-o. Mâinile lor ca niște gheare de raton sunt mereu acoperite de unt de arahide. Toți au rabie.

Tammy a oftat.

— Detalii.

Am băgat caietul Tabăra Miskatonic în ghiozdan și am clătinat din cap.

— Toată ziua doar se uită la desene animate, mănâncă cereale și se joacă pe iPad, am continuat eu. Nu trebuie să învețe sau să ia note bune.

Tammy a strâmbat din nas.

— Kell, invidiezi copiii de cinci ani?

Oare chiar sunt invidioasă?

Da, sunt!

— Normal! Niciodată nu apuc să ies în oraș și să mă uit la televizor și să mănânc o grămadă de snacks-uri, i-am spus.

— Ai putea, dacă ai fi dădacă. Și ai fi plătită. *Bum!*

Tammy a scăpat din mâini un microfon invizibil și a pocnit din degete.

— Și, a adăugat ea, apropiindu-se de mine, cea de-a doua verișoară a mea, Shelly, a postat pe Facebook că tocmai și-a cumpărat o mașină cu toți banii pe care i-a făcut din îngrijirea copiilor. Sunt *mulți* bani.

Am încercat să-i spun lui Tammy că a înnebunit, dar, cu cât mă gândeam mai mult, a fi dădacă părea ușor în comparație cu celelalte slujbe pe care le-am avut. Carevasăzică, fișa postului e de la sine înțeleasă. Te joci cu un copil timp de-o oră, poate îi citești o carte, îl trântești în fața televizorului, îl hrănești cu pizza, te asiguri că se spală pe dinți și în cele din urmă îl trimiți la culcare. În timp ce doarme, tu stai

la telefon, urmărind episoade pe Netflix din drama coreeană preferată (*Lacrimi din flori și pește? Ce serial buuuun!*).

Practic ești plătit să stai în casa cuiva ca și cum ai fi într-o minivacanță, așteptând ca părinții plodului să vină acasă și să-ți dea bani.

Cât de greu poate fi?